

бѣха вече видѣли! Защото това билъ Острова на Шума.

Още щомъ стѣпили на земята, пѣтниците бѣле заглушени отъ ужасенъ шумъ. Като повдигнали очитѣ си нагорѣ, тѣ видѣли, че този шумъ идѣлъ отъ едни отвратителни птици, които крѣщѣли високо съ гласове, прилични на човѣшки. И когато тѣ крѣщѣли, житото по пивитѣ изсѣхвало, воловетѣ въ плуга падали мрѣтви, хората падали въ несвѣсъ, говедата охромѣвали, нѣкои кжщи се съборили, а въ други избухналъ пожаръ.

Въ първия моментъ рицаритѣ стояли и гледали съ ужасъ на страхотнитѣ, които ставали около тѣхъ. Но въ слѣдната минута шумътъ се усилилъ и тѣмъ се сторило, че захваща да ги подлудѣва. Изведнажъ тѣ диво се нахвърлили единъ върху другъ и прѣди Мелдунъ да успѣе да ги смири, мнозина били убити и ранени. Треперящъ отъ страхъ, прѣдводителътъ раздѣлилъ хората си и бързо ги загонилъ на кораба. Но, уви! на този ужасенъ островъ тѣ оставили много храбри рицари, жертва на ужасния шумъ.

Мълчеливо Мелдунъ издигналъ платната и отвърналъ кораба отъ отвратителния крѣсъкъ на птицитѣ. Излѣзълъ вѣтъръ и понесълъ кораба напредъ, все по-далече прѣзъ океана, докато се показала нова земя прѣдъ очитѣ имъ.

Вълшебниятъ Островъ на Цвѣтията.

„Земя! Земя!“ завикали тѣ, както по-прѣди. Но този пѣтъ не радостъ, а голѣмъ ужасъ изпитвали рицаритѣ при думитѣ „земя! земя!“ Бавно тѣ се повдигнали отъ мѣстата си и се събрали на края на кораба, за да разгледатъ земята. То било другъ островъ.

Въздишка, почти като ревъ се изтрѣгнала отъ гърдитѣ имъ, като видѣли, какъвъ е този островъ; защото се страхували отъ друга нѣкоя магия. Отдалече островътъ имъ се показалъ привлѣкателенъ, защото билъ окиченъ съ цвѣта, и въздухътъ билъ пѣленъ съ благоухания. Още прѣди да слѣзатъ, рицаритѣ почувствували миризмата на цвѣтията, и за минута сладка надежда стоплила сърдцето имъ. И тѣ слѣзли отъ кораба почти весели и започнали да изслѣдватъ острова.

Навсѣкждѣ растѣли цвѣта отъ най-рѣдки и